

“मीठे बच्चे- अहिले तिमी पुरुषोत्तम बन्ने पुरुषार्थ गर्छौ, पुरुषोत्तम हुन् देवताहरू, किनकि उनीहरू हुन् पावन, तिमी पावन बनिरहेका छौ ।”

प्रश्न:- बेहदको बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई शरण किन दिनु भएको हो ?

उत्तर:- किनकि हामी सबै किचडाको डिब्बामा परेका थियौं । बाबाले हामीलाई किचडाको डिब्बाबाट निकालेर सुन्दर फूल बनाउनुहुन्छ । आसुरी गुण भएकालाई दैवी गुणवान बनाउनुहुन्छ । ड्रामा अनुसार बाबाले आएर हामीलाई किचडाबाट निकालेर आफ्नो बनाउनुभएको छ ।

गीत:- यह कौन आया आज सवेरे-सेवेरे...

ओम् शान्ति । रातलाई दिन बनाउनेवाला बाबालाई आउनुपर्छ । अहिले तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- बाबा आउनुभएको छ । पहिले हामी शूद्र वर्णका थियौं, शूद्र बुद्धिका थियौं । वर्णका चित्र पनि सम्झाउनको लागि धेरै राम्रो छ । बच्चाहरूले जान्दछन्- हामी यी वर्णहरूमा कसरी चक्र लगाउँछौं । अहिले हामीलाई परमपिता परमात्मा शूद्रबाट ब्राह्मण बनाउनुभएको छ । कल्प-कल्प, कल्पको संगमयुगमा हामी ब्राह्मण बन्छौं । ब्राह्मणहरूलाई पुरुषोत्तम भनिदैन । पुरुषोत्तम त देवताहरूलाई भनिन्छ । ब्राह्मण यहाँ पुरुषार्थ गर्छन्, पुरुषोत्तम बन्नको लागि । पतितबाट पावन बन्नको लागि नै बाबालाई बोलाउँछन् । आफैँसँग सोध्नुपर्छ- म पावन कहाँसम्म बनिरहेको छु ? विद्यार्थीहरू पनि पढाइको लागि विचार सागर मन्थन गर्छन् नि । सम्झन्छन् यस पढाइबाट हामी यो बन्छौ । तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ- अहिले हामी ब्राह्मण बनेका छौं देवता बन्नको लागि । यो हो अमूल्य जीवन किनकि तिमी ईश्वरीय सन्तान हो । ईश्वरले तिमीलाई राजयोग सिकाइरहनुभएको छ, पतितबाट पावन बनाइरहनुभएको छ । पावन देवता बन्छौ । वर्णहरूको बारेमा पनि सम्झाउन धेरै राम्रो हुन्छ । संन्यासी आदि यी कुरामा जादैनन् । बाँकी ८४ जन्महरूको हिसाब बुझ्न सक्छन् । यो पनि बुझ्न सक्छन्, हामी संन्यास धर्मका ८४ जन्म लिँदैनौं । इस्लामी बौद्धी आदिले सम्झन्छन् हामी ८४ जन्म लिँदैनौं । हो, पुनर्जन्म लिन्छन् । तर कम । तिमीले सम्झाउँदा तुरुन्त बुझ्दछन् । सम्झाउने पनि युक्ति चाहिन्छ । तिमी बच्चाहरू यहाँ सम्मुख बसेका छौ, त्यसैले बाबा बुद्धिलाई रिफ्रेश गर्नुहुन्छ, जसरी अरू बच्चाहरू पनि यहाँ आउँछन् रिफ्रेश हुनको लागि । तिमीलाई त सधैं बाबाले रिफ्रेश गर्नुहुन्छ, यो धारणा गर । बुद्धिमा यही ख्याल चलिरहोस्, हामी ८४ जन्म कसरी लिन्छौं ? कसरी शूद्रबाट ब्राह्मण बन्छौं ? ब्रह्माका सन्तान ब्राह्मण । अब ब्रह्मा कहाँबाट आउने ? बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ- मैले यिनको नाम ब्रह्मा राख्छु । यो जुन ब्रह्माकुमार-कुमारी छन्, यो परिवार भयो । अवश्य गोदमा लिइएको हुनुपर्छ । बाबाले नै गोदमा लिनुहुन्छ । उहाँलाई बाबा भनिन्छ, दादा भनिदैन । पितालाई पिता नै भनिन्छ । सम्पत्ति मिल्छ नै पितासँग । कुनै काका, मामा वा नातेदारले पनि आफ्नो बच्चा बनाउँछन् । जसरी बाबाले सुनाउनुभएको थियो, एक बच्ची किचडाको डिब्बा परेकी थिइन्, उनलाई कसैले निकालेर आफ्नो बच्चा बनाए किनकि उनको आफ्नो बच्चा थिएन । बच्ची जसलाई गोदमा लिइयो, उनले आमा बुवा भन्न लागिन् । यो फेरि हो बेहदको कुरा । तिमी बच्चाहरू पनि मानौं बेहदको किचडाको डिब्बामा परेका थियौ । विषय वैतरनी नदीमा परेका थियौ । कति फोहोरी भएका थियौ । ड्रामा अनुसार बाबाले आएर त्यस किचडाबाट निकालेर तिमीलाई आफ्नो बच्चा बनाउनुभएको छ । तमोप्रधानलाई किचडा नै भनिन्छ नि । आसुरी गुण भएका मानिसहरूलाई हुन् देह-अभिमानि । काम, क्रोध पनि ठूला विकार हुन् नि । तिमी रावणको रिफ्रयुजमा (शरणमा) परेका थियौ । वास्तवमा रिफ्रयुजी (शरणार्थी) पनि हो । अहिले तिमीले बेहदको बाबाको शरण लिएका छौ, किचडाबाट निक्लेर फूल जस्तो देवता बन्नको लागि । यस समय सारा दुनियाँ किचडाको डिब्बामा परेका छन् । बाबा आएर तिमी बच्चाहरूलाई किचडाबाट निकालेर आफ्नो बनाउनुहुन्छ । तर किचडामा रहने यस्तो आदत बनेको छ, जसलाई निकालिन्छ फेरि पनि किचडा नै राम्रो लाग्छ । बाबा आएर बेहदको किचडाबाट निकाल्नुहुन्छ । बोलाउँछन् पनि, बाबा आएर हामीलाई फूल बनाउनुहोस् । काँडाको जंगलबाट निकालेर फूल बनाउनुहोस् । भगवान्को बगैँचामा बसाउनुहोस् । अहिले असुरहरूको जंगलमा परेका छन् । बाबा तिमी बच्चाहरूलाई बगैँचामा लैजानुहुन्छ । शूद्रबाट ब्राह्मण बनेका छौं फेरि देवता बन्छौं । यो देवताहरूको राजधानी हो । ब्राह्मणहरूको राजाई छँदै छैन । हुन त पाण्डवहरूको नाम छ, तर पाण्डवहरूलाई राजाई छैन । राजाई प्राप्त गर्नको लागि

बाबाको पासमा बसेका छौं । बेहदको रात अब पूरा भएर बेहदको दिन शुरू हुन्छ । गीत सुन्यौ नि- कौन आया सवेरे-सवेरे... । सबेरे-सबेरे आउनुहुन्छ रातलाई मेटाएर दिन बनाउन अर्थात् स्वर्गको स्थापना, नर्कको विनाश गराउन । यति मात्रै बुद्धिमा रह्यो भने पनि खुशी हुन्छ । जो नयाँ दुनियाँमा उच्च पद पाउनेवाला छन्, उनीहरू कहिल्यै पनि आफ्नो आसुरी स्वभाव देखाउँदैनन् । जुन यज्ञबाट यति उच्च बनिन्छ, यस यज्ञको धेरै प्यारसँग सेवा गर्छन् । यस्तो यज्ञमा त हड्डी पनि दिनुपर्छ । आफूलाई हेर्नुपर्छ- यस चलनले मैले उच्च पद कसरी पाउँछु ! बेसमझ सानो बच्चा त होइनौं नि । बुझ्न सक्छौ- राजा कसरी, प्रजा कसरी बनिन्छ ? बाबाले रथ पनि अनुभवी लिनुभएको छ, जसले राजा आदिलाई राम्ररी चिन्नुहुन्छ । राजाहरूको दास-दासीहरूलाई पनि धेरै सुख मिल्छ । उनीहरू त राजाहरूको साथमा नै रहन्छन् । तर कहलाउँछन् त दास-दासी नै । सुख त हुन्छ नि । जे राजा-रानीले खान्छन्, त्यही उनलाई मिल्छ । बाहिरकाले कहाँ खान सक्छन् । दासीहरूमा पनि नम्बरवार हुन्छन् । कोही शूद्रगार गर्नेवाला, कोही बच्चाहरूलाई सम्हाल्नेवाला, कोही कुचो आदि लगाउनेवाला । यहाँका राजाहरूलाई यति दास-दासीहरू छन् भने वहाँ कति होलान् । सबैको आ-आफ्नो चार्ज हुन्छ । रहने स्थान अलग हुन्छ । त्यो कुनै राजा-रानीको जस्तो सजिसजाऊ हुँदैन । जस्तै सर्भेन्ट क्वाटर हुन्छन् नि । भित्र आउँछन् अवश्य तर रहन्छन् सर्भेन्ट क्वाटरमा । बाबा राम्ररी सम्झाउनुहुन्छ- आफूलाई दया गर । म उच्चभन्दा उच्च बनूँ । हामी अहिले शूद्रबाट ब्राह्मण बनेका छौं । अहो सौभाग्य । फेरि देवता बन्छौं । यो संगमयुग धेरै कल्याणकारी छ । तिम्रो हरेक कुरामा कल्याण भरिएको छ । किचन (भण्डारा)मा पनि योगमा रहेर भोजन बनाउँछन् भने धेरैको कल्याण भरिएको छ । श्रीनाथ द्वारेमा भोजन बनाउँदा बिल्कुल शान्तिमा रहन्छन् । श्रीनाथ नै याद रहन्छ । भक्त आफ्नो भक्तिमा एकदम मस्त रहन्छन् । तिमी फेरि ज्ञानमा मस्त रहनु पर्छ । कृष्णको यस्तो भक्ति हुन्छ, कुरै नसोध । वृन्दावनमा दुई बच्चीहरू छन्, पूरा भक्तिनी छन्, भन्छन्- बस् हामी यहीं रहन चाहन्छौं । यहाँ नै शरीर छोड्छौं, कृष्णको यादमा । उनलाई धेरै भनिन्छ राम्रो भवनमा गएर बस, ज्ञान लिऊ, भन्छन्- हामी त यहीं रहन्छौं । यसलाई भनिन्छ भक्त शिरोमणी । कृष्णमा कति समर्पित हुन्छन् । अहिले तिमीलाई बाबामा समर्पित हुनु छ । पहिले पहिले शुरूमा शिवबाबामा कति समर्पित भए । धेरै आए । जब इन्डियामा आए, अनि आफ्नो घरबार याद आउन थाल्यो । कति छोडेर गए । ग्रहचारी त धेरैमाथि आउँछ नि । कहिले कस्तो दशा, कहिले कस्तो दशा बस्छ । बाबाले सम्झाउनुभएको छ- जो आए पनि भन कहाँ आउनुभएको छ ? बाहिर बोर्डमा देख्नुभयो- ब्रह्माकुमार-कुमारी । यो त परिवार हो नि । एक निराकार परमपिता परमात्मा । दोस्रो फेरि प्रजापिता ब्रह्मा पनि गायन गरिएको छ । यो सबै उहाँकै बच्चा हुन्, दादा हुनुहुन्छ शिवबाबा । वर्सा उहाँबाटै मिल्छ । उहाँले राय दिनुहुन्छ, मलाई याद गर्नु भन्ने पतितबाट पावन बन्छौ । कल्प पहिले पनि यस्तै राय दिनुभएको थियो । कति उच्च पढाइ छ । हामीले बाबासँग वर्सा लिइरहेका छौं, यो पनि तिमीहरूको बुद्धिमा छ ।

तिमी बच्चाहरू मनुष्यबाट देवता बन्ने पढाइ पढिरहेका छौ । तिमीले अवश्य दैवी गुण धारण गर्नुपर्छ । तिम्रो खानपिन, बोलचाल कति रोयल हुनुपर्छ । देवताहरूले कति थोरै खान्छन् । उनीहरूमा कुनै लालच कहाँ रहन्छ र । ३६ प्रकारका भोजन बन्छन्, खान्छन् कति कम । खानपिनको लालच राख्नु- यसलाई पनि आसुरी चलन भनिन्छ । दैवी गुण धारण गर्नु छ भने खानपिन बडो शुद्ध र साधारण हुनुपर्छ । तर माया यस्तो छ, जसले एकदम पत्थर बुद्धि बनाइदिन्छ, अनि फेरि पद पनि यस्तै मिल्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- आफ्नो कल्याण गर्नको लागि दैवी गुण धारण गर । राम्ररी पढ्यो भने, पढायौ भने तिमीलाई इनाम मिल्छ । बाबाले दिनुहुन्न, तिमी आफ्नो पुरुषार्थले पाउँछौ । आफूलाई हेर्नु छ- कहाँसम्म मैले सेवा गर्छु ? म के बन्छु ? यस समय शरीर छुट्यो भने के मिल्छ ? बाबासँग कसैले सोध्यो भने तुरुन्तै बताइदिनुहुन्छ, यस क्रियाकलापबाट बुझिन्छ, यसले फलानो पद पाउँछ । पुरुषार्थ नै गर्दैनन् भने कल्प-कल्पान्तरको लागि आफूलाई घाटा पार्छन् । राम्रो सेवा गर्नेले अवश्य राम्रो पद पाउँछ । भित्र थाहा हुन्छ, यो दास-दासी बन्छ । मुखले भन्न सकिदैन । स्कूलमा पनि विद्यार्थीहरूले सम्झन्छन्- म सिनियर बन्नु या जुनियर ? यहाँ पनि यस्तै हुन्छन् । सिनियर जो छन् उनीहरू राजा-रानी बन्छन्, जुनियर कम पद पाउँछन् । धनवानहरूमा पनि सिनियर र जुनियर हुन्छन् । दास-दासीहरूमा पनि सिनियर र जुनियर हुन्छन् । सिनियरहरूको दर्जा उच्च हुन्छ । कुचो लगाउने दासीलाई कहिल्यै भित्र महलमा आउने हुकुम हुँदैन । यी सबै कुरालाई तिमी

बच्चाहरूले राम्ररी बुझ्न सक्छौ। पछि गएर अझै बुझ्दै जाछौ। उच्च बनाउनेहरूको फेरि सम्मान (रिगार्ड) पनि गर्नुपर्ने हुन्छ। हेर कुमारका छिन्, उनी सिनियर हुन्, त्यसैले सम्मान गर्नुपर्छ।

बाबा बच्चाहरूलाई ध्यान खिचाउनुहुन्छ— जो बच्चाहरू महारथी छन्, उनको आदर गर। आदर राख्दै नभने आफूमाथि पापको बोझ चढाउँछन्। यो सबै कुरा बाबाले ध्यानमा दिनुहुन्छ। बडो खबरदार हुनुपर्छ। नम्बरवार कसको सम्मान कसरी गर्नुपर्छ, बाबाले त हरेकलाई जान्नुहुन्छ नि। कसैलाई भनियो भने विश्वासघाती बन्न पनि बेर लगाउँदैनन्। फेरि कुमारीहरू, माताहरू आदिलाई पनि बन्धन पर्न सक्छ। अत्याचार सहन गर्नुपर्ने हुन्छ। धेरैजसो माताहरूले नै लेख्छन्— बाबा मलाई यसले धेरै हैरान गर्छ, म के गरूँ ? अरे, तिमी कुनै जनावर कहाँ हो जसलाई जबरदस्ती गरून् ? भित्र दिलमा छ त्यसैले सोध्छन् के गरूँ ! यसमा त सोध्नुपर्ने कुरै छैन। आत्मा आफ्नो मित्र पनि हो, आफ्नो शत्रु पनि हो। जे चाह्यो त्यो गरून्। सोध्नुको मतलब हो दिल छ। मुख्य कुरा हो यादको। यादबाटै तिमी पावन बन्छौ। यो लक्ष्मी-नारायण नम्बरवन पावन हुन् नि। मम्माले कति सेवा गर्थिन्। यस्तो त कसैले भन्न सक्दैन, हामी मम्माभन्दा पनि होशियार छौं। मम्मा ज्ञानमा सबैभन्दा तीक्ष्ण थिइन्। योगको कमी धेरैमा छ। यादमा रहन सक्दैनन्। याद गर्दैनन् भने विकर्म विनाश कसरी हुन सक्छ ! नियमले भन्छ, अन्त्यमा यादमा नै शरीर छोड्नु छ। शिवबाबाको यादमा नै प्राण तनबाट निक्कियोस्। एक बाबा सिवाय अरू कोही याद नआओस्। कहीं पनि आसक्ति नहोस्। यो अभ्यास गर्नुपर्ने हुन्छ— हामी अशरीरी आएका थियौं, फेरि अशरीरी भएर जानु छ। बच्चाहरूलाई घरी घरी सम्झाइरहन्छु। धेरै मीठो बन्नु छ। दैवी गुण पनि हुनुपर्छ। देह-अभिमानको भूत हुन्छ नि। आफूमाथि धेरै ध्यान राख्नु छ। धेरै प्यारले चल्नु छ। बाबालाई याद गर अनि चक्रलाई याद गर। चक्रको रहस्य कसैलाई सम्झायो भने पनि आश्चर्य मान्छन्। ८४ जन्मको नै कसैलाई याद रहँदैन भने ८४ लाख फेरि कसरी कसैले याद गर्न सक्छ ? ख्यालमा पनि आउन सक्दैन, यस चक्रलाई नै बुद्धिमा याद राख्यौ भने पनि अहो सौभाग्य। अब यो नाटक पूरा हुन्छ। पुरानो दुनियाँबाट वैराग्य हुनुपर्छ, बुद्धियोग शान्तिधाम-सुखधाममा रहोस्। गीतामा पनि छ मनमनाभव। कोही पनि गीतापाठीले मनमनाभवको अर्थ जान्दैनन्। तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— भगवानुवाच, देहका सबै सम्बन्ध छोडेर आफूलाई आत्मा सम्झ। कसले भन्यो ? कृष्ण भगवान् कहाँ हुन् र। कसैले फेरि भन्छन् हामी त शास्त्रहरूलाई नै मान्छौं। भगवान् नै आए पनि मान्ने छैनौं। शास्त्र नै पढिरहन्छन्। भगवान् आउनुभएको छ, राजयोग सिकाइरहनुभएको छ, स्थापना भइरहेको छ, यो शास्त्र आदि सबै हुन् नै भक्तिमार्गका। भगवान्को निश्चय भएको भए त वर्सा लिन लाग्ने थिए, फेरि भक्ति पनि छुट्थ्यो। तर जब निश्चय होस् तब मात्रै। अच्छा ! मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) देवता बन्नको लागि धेरै रोयल संस्कार धारण गर्नु छ। खानपिन धेरै शुद्ध र साधारण राख्नु छ। लालच गर्नु हुँदैन। आफ्नो कल्याण गर्नको लागि दैवी गुण धारण गर्नु छ।
- २) आफूमाथि धेरै ध्यान राख्नु छ, सबैसँग धेरै प्यारसँग रहनु छ। आफूभन्दा जो सिनियर छन्, उनको सम्मान अवश्य गर्नु छ। धेरै मीठो बन्नु छ। देह अभिमानमा आउनु छैन।

वरदानः— सन्तुष्टताद्वारा सबैबाट प्रशंसा प्राप्त गर्नेवाला सदा प्रसन्नचित्त भव

सन्तुष्टताको निशानी प्रत्यक्ष रूपमा प्रसन्नता देखिन्छ। त्यस्तै जो सन्तुष्ट वा प्रसन्न रहन्छन्, उनको हरेकले प्रशंसा अवश्य गर्छन्। त्यसैले प्रशंसा, प्रसन्नताबाट नै प्राप्त गर्न सक्छौ। यसैले सधैं सन्तुष्ट र प्रसन्न रहने विशेष वरदान स्वयम् पनि लेऊ र अरूलाई पनि देऊ किनकि यस यज्ञको अन्तिम आहुति सबै ब्राह्मणहरूको सदा प्रसन्नता हो। जब सबै सदा प्रसन्न रहन्छन् तब प्रत्यक्षताको आवाज गुञ्जिन्छ, अर्थात् विजयको झण्डा लहराउँछ।

स्लोगनः— मनलाई प्रभुको अमानत (नासो) सम्झेर यसलाई सधैं श्रेष्ठ कार्यमा लगाऊ, शुभचिन्तन गर।